

nina, 517. Rosik Stanisław, 518. Rosik Władysław, 519. Rzetelny Bolesław, 520. Rzetelna Marianna, 521. Siuba Józef, 522. Siuba Alfreda, 523. Skobejko Zdzisław, 524. Skobejko Stanisława, 525. Skrzypczak Ludwik, 526. Skrzypczak Kazimiera, 527. Skrzypczak Władysław, 528. Skrzypczak Irena, 529. Sobkowski Józef, 530. Sobkowska Sabina, 531. Sochacki Tadeusz, 532. Sochacka Helena, 533. Stefaniak Feliks, 534. Stefaniak Łucja, 535. Stuczyński Józef, 536. Stuczyńska Mariana, 537. Szczubetek Stanisław, 538. Szczubetek Leokadia, 539. Szymt Józef, 540. Szymt Kazimiera, 541. Szymczak Stefan, 542. Szymczak Sabina, 543. Śługajski Władysław, 544. Śługajska Stanisława, 545. Świętek Jan, 546. Świętek Anna, 547. Targas Zygmunt, 548. Targas Zofia, 549. Tyczyński Wacław, 550. Tyczyńska Marianna, 551. Wachowiak Kazimierz, 552. Wachowiak

Stanisława, 553. Waleński Antoni, 554. Waleńska Agnieszka, 555. Wawer Eugeniusz, 556. Wawer Joanna, 557. Wawrzyniak Alojzy, 558. Wawrzyniak Zofia, 559. Wawrzyniak Józef, 560. Wawrzyniak Helena, 561. Wawrzyniak Kazimierz, 562. Wawrzyniak Zofia, 563. Wawrzyniak Władysław, 564. Wawrzyniak Dominika, 565. Włodarczak Mieczysław, 566. Włodarczak Lidia, 567. Wojtaszak Stefan, 568. Wojtaszak Zofia, 569. Wróblewski Marian, 570. Wróblewska Maria, 571. Wrubel Roman, 572. Wrubel Marianna, 573. Zawal Gabriel, 574. Zawal Kazimiera, 575. Ziemski Edward, 576. Ziemska Zofia, 577. Zywert Jan, 578. Zywert Genowefa, 579. Zywert Józef, 580. Zywert Jadwiga.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

766

DECYZJA MINISTRA GOSPODARKI

z dnia 14 listopada 2000 r.

utrzymująca w mocy decyzję z dnia 17 sierpnia 2000 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego w związku z przywozem na polski obszar celny zapalniczek kieszonkowych w celu obejścia cła antydumpingowego ustanowionego decyzją z dnia 26 października 1998 r.

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071), po rozpatrzeniu wniosków złożonych na podstawie art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego przez przedsiębiorstwa: PPHU „MAX” Marek Haligowski, P.P.H. ST Stanisław Trzeciński, PPHU Drewex i CONIN S.A. — o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji Ministra Gospodarki z dnia 17 sierpnia 2000 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego w związku z przywozem na polski obszar celny zapalniczek kieszonkowych w celu obejścia cła antydumpingowego ustanowionego decyzją z dnia 26 października 1998 r. (Monitor Polski Nr 25, poz. 525)

postanawia się

utrzymać w mocy wymienioną decyzję Ministra Gospodarki z dnia 17 sierpnia 2000 r.

Uzasadnienie

W dniu 17 sierpnia 2000 r. została wydana decyzja Ministra Gospodarki w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego w związku z przywozem na polski obszar celny zapalniczek kieszonkowych w celu obejścia cła antydumpingowego ustanowionego decyzją z dnia 26 października 1998 r. (Monitor Polski z 2000 r. Nr 25, poz. 525). Od decyzji Ministra Gospodarki z dnia 17 sierpnia 2000 r. zostały złożone wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy przez następujące przedsiębiorstwa:

- PPHU „MAX” Marek Haligowski;
- P.P.H. ST Stanisław Trzeciński;
- PPHU Drewex;
- CONIN S.A.

W odwołaniu podniesiona została kwestia, czy:

- zapalniczki plastikowe kieszonkowe gazowe do wielokrotnego napełniania, oznaczone w Polskiej Scalonej Nomenklaturze Towarowej Handlu Zagranicznego kodem PCN 9613 20 90 0, pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej lub Tajwanu, oraz
  - plastikowe zapalniczki kieszonkowe gazowe jednorazowe, oznaczone w Polskiej Scalonej Nomenklaturze Towarowej Handlu Zagranicznego kodem PCN 9613 10 00 0, pochodzące z Tajwanu,
- są towarami podobnymi do zapalniczek jednorazowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na które zostało nałożone cło antydumpingowe decyzją Ministra Gospodarki z dnia 26 października 1998 r.

Podczas ustalania, czy wymienione zapalniczki należą do kategorii towarów podobnych, wzięto pod uwagę kryteria: techniczne, technologiczne, jakościowe, użytkowe oraz rynkowe.

Biorąc pod uwagę powyższe kryteria, przeprowadzone postępowanie jednoznacznie wykazało, iż wymienione zapalniczki (jednorazowe i do wielokrotnego napełniania) są towarami podobnymi. Podczas prowadzonego postępowania dowiedziono, iż za powyższą tezę przemawiają następujące argumenty:

Z punktu widzenia technologii, jak i użytych materiałów do wytwarzania poszczególnych elementów w obu typach zapalniczek — zapalniczki jednorazowe, jak i do wielokrotnego napełniania są identyczne. Oba typy zapalniczek mają to samo zastosowanie, cechy fizyczne i użytkowe. Ponadto klienci postrzegają oba typy zapalniczek jako zapalniczki jednorazowe.

Z punktu widzenia ustawowej definicji towaru podobnego [art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 11 grudnia 1997 r.

o ochronie przed przywozem na polski obszar celny towarów po cenach dumpingowych (Dz. U. Nr 157, poz. 1028), zwanej dalej „ustawą”] posiadanie przez importerów certyfikatów uprawniających do oznaczenia wyrobu znakiem bezpieczeństwa, świadectw badań odbiorczych partii towarów, ekspertyz Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, jak również uznawanie przez organy celne zapalniczek klasyfikowanych według kodu PCN 9613 20 90 0 jako zapalniczek do wielokrotnego napełniania — nie stanowi przesłanek do rozpatrywania przedmiotowych zapalniczek w kategoriach towaru podobnego.

Z uwagi na fakt, iż w pkt 3 decyzji Ministra Gospodarki z dnia 26 października 1998 r. podano definicję zapalniczek jednorazowych jako towarów, w których nie uzupełnia się gazu i nie wymienia kamienia, co miało stanowić warunek łączny, w celu uznania zapalniczek do wielokrotnego napełniania za towar podobny należało wykazać, iż zapalniczki te mają charakter zapalniczek jednorazowych. Dowodem w tej sprawie miał być wynik badania próbek zapalniczek deklarowanych przez importerów jako do wielokrotnego napełniania, objętych ewidencjonowaniem przez organy celne. W przypadku bowiem niemożliwości ich ponownego napełniania przez użytkowników uzyskano by dowód na ich jednorazowy charakter. W dniu 12 maja 2000 r. w Instytucie Górnictwa Naftowego i Gazownictwa (IGNiG) w Krakowie zostało przeprowadzone badanie zapalniczek ewidencjonowanych. W protokole badań zaworów zapalniczek gazowych zapisano, że w przedstawionej instrukcji napełniania gazem zapalniczek poddanych badaniom nie było pełnej informacji dla klienta, z jakiej butli należy je napełniać, jak również jakiego aplikatora należy używać. W konsekwencji w protokole zapisano również, iż przy źle dobranym aplikatorze lub przy jego braku wszystkie zapalniczki są nieszczelne podczas procesu napełniania. Powyższa uwaga, zgodnie z protokołem, dotyczy wszystkich zapalniczek na polskim rynku. Oznacza to, że napełnianie gazem zapalniczek deklarowanych jako do wielokrotnego napełniania było wysoce utrudnione.

Mając na uwadze, że badaniem IGNiG w Krakowie objęto jedynie 18 zapalniczek, uznano, iż istotnym, dodatkowym dowodem w sprawie powinien być wynik badania rynkowego. Przedmiotem badania zleconego Centrum Badania Opinii Społecznej było ustalenie sposobu traktowania zapalniczek przez importerów, hurtowników i detalistów. Wynik przeprowadzonego badania wskazał na to, że zapalniczki do wielokrotnego napełniania nie są odróżniane od zapalniczek jednorazowych z uwagi na ich cechy użytkowe, brak instrukcji napełniania oraz właściwych aplikatorów. W związku z powyższym otrzymany wynik w pełni potwierdził ustalenia dokonane w IGNiG w Krakowie. Za powyższym ustaleniem przemawia również utrzymywanie się sprzedaży butli z gazem na rynku krajowym na tym samym poziomie w latach 1998 i 1999. Wniosek ten oparto na następującym rozumowaniu: W roku 1998 przywóz zapalniczek jednorazowych wynosił około 70 mln sztuk. Po wprowadzeniu cła antydumpingowego przywóz ten niemal całkowicie ustał, natomiast jego miejsce zajął import zapalniczek do wielokrotnego napełniania w tej samej skali (około 70 mln sztuk). Tak zwiększonemu przywozowi tych zapalniczek powinien być towarzyszyć znaczny wzrost sprzedaży butli z gazem do zapalniczek, gdyby klienci traktowali je jako na-

dające się do powtórnego napełniania, jednakże dowody zebrane w sprawie nie potwierdzają żadnej zmiany w poziomie sprzedaży butli z gazem.

W odwołaniu podniesiono również zarzut nieistnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przemysłu zajmującego się produkcją zapalniczek jednorazowych. Postępowanie nie potwierdziło jednak tego zarzutu. Na podstawie materiału dowodowego zebranego na potrzeby postępowania antydumpingowego zakończonego decyzją Ministra Gospodarki z dnia 26 października 1998 r., jak również w toku postępowania w sprawie obejścia cła antydumpingowego, zakończonego wydaniem decyzji Ministra Gospodarki z dnia 17 sierpnia 2000 r., stwierdzono istnienie przemysłu krajowego, reprezentowanego przez następujące przedsiębiorstwa:

- Budzyńscy S.C. z Wąbrzeźna-Jarantowic (wnioskodawca postępowania) oraz
- Premet S.A. z Pieszyc.

W trakcie postępowania antydumpingowego zakończonego decyzją Ministra Gospodarki z dnia 26 października 1998 r. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów przedstawił Ministrowi Gospodarki opinię, w której stwierdził, że krajowy przemysł w okresie objętym badaniem przygotowany był do rozwinięcia produkcji jednorazowych zapalniczek do poziomu około 35 mln sztuk w 1997 r. Koszty produkcji tych wyrobów, ponoszone przez obu polskich producentów, rzutujące na poziom cen zbytu, kształtowały się na poziomie konkurencyjnym w stosunku do cen zapalniczek importowanych z innych krajów niż objęte postępowaniem. Na skutek taniego i znaczącego z punktu widzenia popytu krajowego importu z Chin produkcja wytwórców krajowych nie znajdowała nabywców po oferowanych cenach. Spowodowało to:

- 1) poważne niewykorzystanie posiadanych przez przemysł krajowy mocy produkcyjnych (stopień wykorzystania mocy produkcyjnych nie przekraczał w 1995 r. 4%, w następnych zaś latach był on jeszcze niższy, z wyjątkiem I kwartału 1997 r. w odniesieniu do firmy Premet S.A.),
- 2) opóźnienie powstania i rozwoju tego przemysłu (z niskim wykorzystaniem mocy produkcyjnych wiązał się bardzo niski poziom produkcji, który kształtował się na poziomie nie przekraczającym 620 tys. sztuk zapalniczek rocznie),
- 3) niski poziom zatrudnienia w przemyśle krajowym,
- 4) nierentowność krajowej produkcji jednorazowych zapalniczek gazowych w związku z brakiem możliwości zbytu na poziomie gwarantującym pokrycie kosztów, w tym zwrotu nakładów inwestycyjnych.

Reasumując, powyższe postępowanie, zakończone wydaniem decyzji z dnia 26 października 1998 r., wykazało, iż osiągnięcie zadowalającej wysokości produkcji nie jest i nie będzie możliwe w sytuacji niczym nie ograniczanego przywozu zapalniczek jednorazowych po cenach dumpingowych. Podobnie, w postępowaniu zakończonym decyzją z dnia 17 sierpnia 2000 r. stwierdzono, iż osiągnięcie zadowalającej wysokości produkcji nie jest i nie będzie możliwe w sytuacji niczym nie ograniczanego, lawinowego przywozu towaru podobnego po cenach dumpingowych z Chin, który zastąpił przywóz zapalniczek jednorazowych po wprowadzeniu na nie cła antydumpingowego.

Kolejny zarzut podniesiony w odwołaniu dotyczył domniemanej sprzeczności nałożenia cła antydumpingowego od momentu rozpoczęcia ewidencji przywozu, tj. od 16 lipca 1999 r., z zasadami państwa prawa i niedziałania prawa wstecz. W odpowiedzi należy stwierdzić, że przepisy ustawy nie pozostawiają właściwemu organowi w sprawie (w tym wypadku Ministrowi Gospodarki) żadnej swobody co do ustalenia początku okresu obowiązywania ostatecznego cła. Rozpoczęcie pobierania ceł na towary podobne lub ich części od momentu wprowadzenia obowiązku ewidencjonowania przywozu znajduje swoją podstawę w art. 45 ustawy. Nie sposób twierdzić, iż nałożenie takiego cła w celu obejścia ustanowionego cła antydumpingowego pozostaje w sprzeczności z konstytucyjnymi zasadami: ochrony zaufania, państwa prawa lub innymi, uznany mi zasadami prawa. Celem zastosowania ceł z mocą wsteczną jest kompensowanie strat ponoszonych przez przemysł krajowy od chwili sprzecznego z prawem działania podmiotów obchodzących ustanowione cła. Podejmując zabiegi zmierzające do obejścia cła antydumpingowego, podmioty muszą liczyć się z ingerencją administracyjnoprawną ze skutkiem *ex tunc*. Założenie możliwości odstąpienia od „wstecznego” nałożenia cła na towary objęte ewidencją podważałoby sens i skuteczność ukształtowanej przepisami ustawy i jednocześnie samo stanowiłoby przypadek złamania przepisu art. 45 ustawy.

W odwołaniu podniesiono również zarzut, że cło antydumpingowe, ustalone niezależnie od ceny zapalniczki, jest sprzeczne z celem, dla którego ustanawia się cło antydumpingowe. W odpowiedzi na powyższy zarzut stwierdza się, co następuje:

Cena zapalniczek importowanych kształtowała się średnio na poziomie 0,03 ECU za sztukę na bazie CIF granica RP w 1998 r. oraz 0,04 EUR/szt. w 1999 r. Oznacza to, że deklarowana wartość celna zapalniczek w wysokości 0,03—0,04 EURO za sztukę nie pokrywała nawet kosztów zakupu użytych do ich produkcji surowców i materiałów. Na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie ustalono cenę minimalną w wysokości 0,12 EUR/szt.

Biorąc powyższe pod uwagę, jedyną gwarancją zapobieżenia zaniżeniu wartości celnej wprowadzonych na polski obszar celny zapalniczek było skonstruowanie cła antydumpingowego w taki sposób, aby uniemożliwić jego obchodzenie poprzez manipulowanie wartością celną przez importerów. Chodziło więc o objęcie celem antydumpingowym przypadków przywozu, gdy zadeklarowana wartość celna zapalniczek równa byłaby cenie minimalnej 0,12 EUR/szt., ponieważ naliczanie cła taryfowego w wysokości niecałych 10% tej wartości nie dawałoby gwarancji utrzymania ceny zapalniczki na poziomie zapewniającym wyeliminowanie szkody dla przemysłu krajowego.

Decyzją Ministra Gospodarki z dnia 26 października 1998 r. wysokość cła została ustalona jako różnica między ceną minimalną w wysokości 0,12 EURO a wartością celną zapalniczki, powiększoną o nałożone cło wynikające z taryfy celnej, jednakże wysokość cła antydumpingowego nie może być niższa niż 0,09 EUR/szt. Oznacza to, iż bez względu na deklarowaną wartość celną zapalniczek równą lub większą od 0,12 EUR/szt. — pobierane cło stanowi 0,09 EUR/szt.

W sprawie zarzutu dotyczącego uprawnień organu prowadzącego postępowanie antydumpingowe do zbierania materiału dowodowego, w tym do przekazywania stronom kwestionariuszy antydumpingowych, uznano, że kwestie te reguluje art. 23 i 25 ustawy. Art. 25 ustawy reguluje jednocześnie procedurę postępowania urzędu, stwierdzając dobitnie, iż podstawą prowadzonego postępowania jest zbierany przez urząd materiał dowodowy.

W sprawie zarzutu dotyczącego poddania badaniom zapalniczek bez certyfikacji niedopuszczonych do sprzedaży na polskim rynku wskazuje się, że przedmiotem postępowania antydumpingowego były zapalniczki określone w postanowieniu Ministra Gospodarki z dnia 2 czerwca 1999 r. W związku z tym badaniem objęte były jedynie zapalniczki, o których mowa w decyzji z dnia 17 sierpnia 2000 r.

W odwołaniu podnoszono zarzut braku opinii WTO dotyczącej przedmiotowej decyzji Ministra Gospodarki.

Informujemy, że art. 33 ust. 3 ustawy, jak również Porozumienie Światowej Organizacji Handlu w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Porozumienie WTO), nie nakłada na Ministra Gospodarki obowiązku opiniowania jego aktów wykonawczych przez WTO, lecz jedynie konieczność ich notyfikacji w Komitecie Środków Antydumpingowych Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Genewie. Odpowiednie notyfikacje zostały złożone zgodnie z obowiązującym trybem.

W odwołaniu podniesiono zarzut, w którym podważano zasadność odmowy udostępnienia kwestionariusza antydumpingowego.

Nieudostępnienie kwestionariusza antydumpingowego było rezultatem zgłoszenia się przedsiębiorstwa P.P.H. ST Stanisław Trzcński na jeden miesiąc przed upływem ustawowego terminu zakończenia postępowania. Dokumenty przedstawione przez przedsiębiorstwo P.P.H. ST Stanisław Trzcński, importera zapalniczek, nie wniosły nic nowego do sprawy, potwierdzały jedynie fakty znane Ministrowi Gospodarki w dniu wydania decyzji, tj. 17 sierpnia 2000 r.

Reasumując, należy podkreślić, iż w toku postępowania odwoławczego nie przedstawiono argumentów podważających ustalenia poczynione w postępowaniu objętym wnioskami o ponowne rozpatrzenie sprawy. W związku z powyższym utrzymano w mocy decyzję Ministra Gospodarki z dnia 17 sierpnia 2000 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego w związku z przywozem na polski obszar celny zapalniczek kieszonek w celu obejścia cła antydumpingowego ustanowionego decyzją z dnia 26 października 1998 r. (Monitor Polski z 2000 r. Nr 25, poz. 525).

Postępowanie zakończone wydaniem decyzji z dnia 17 sierpnia 2000 r. prowadzone było na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1997 r. o ochronie przed przywozem na polski obszar celny towarów po cenach dumpingowych (Dz. U. Nr 157, poz. 1028) oraz przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Nie dopatrzono się żadnych uchybień co do sposobu przeprowadzenia postępowania.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji nie służy stronie odwołanie, jednakże na podstawie art. 34 ust. 1 i 2 w związku

z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 z późn. zm.) stronie zainteresowanej służy skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie 30 dni

od dnia ogłoszenia niniejszej decyzji. Skargę w podanym terminie należy wnieść bezpośrednio do Sądu.

Minister Gospodarki: w z. *B. Błaszczyk*

767

DECYZJA MINISTRA GOSPODARKI

z dnia 17 listopada 2000 r.

utrzymująca w mocy decyzję z dnia 3 sierpnia 2000 r. w sprawie ustanowienia ostatecznego cła antydumpingowego w związku z przywozem na polski obszar celny kabla z włókna syntetycznego z poliestrów, pochodzącego z Republiki Białoruś, po cenach dumpingowych.

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071), po rozpatrzeniu wniosku złożonego na podstawie art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego przez firmę KHIMVOLOKNO Mogilev Production Association z siedzibą w Mogilewie, Republika Białoruś, o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończone wydaniem decyzji Ministra Gospodarki z dnia 3 sierpnia 2000 r. w sprawie ustanowienia ostatecznego cła antydumpingowego w związku z przywozem na polski obszar celny kabla z włókna syntetycznego z poliestrów, pochodzącego z Republiki Białoruś, po cenach dumpingowych (Monitor Polski Nr 25, poz. 523)

postanawia się

utrzymać w mocy wymienioną decyzję Ministra Gospodarki z dnia 3 sierpnia 2000 r.

Uzasadnienie

Firma KHIMVOLOKNO złożyła w dniu 8 września 2000 r. wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wszczętej na wniosek spółki ELANA S.A. z Torunia, w związku z domniemanym przywozem na polski obszar celny kabla z włókna syntetycznego z poliestrów, pochodzącego z Republiki Białoruś, po cenach dumpingowych. W tym samym piśmie wnioskodawca wniósł o ponowne rozpatrzenie wniosku o wszczęcie postępowania antydumpingowego wobec przywozu na polski obszar celny kabla z włókna syntetycznego z poliestrów, pochodzącego z Republiki Białoruś. Ustawa z dnia 11 grudnia 1997 r. o ochronie przed przywozem na polski obszar celny towarów po cenach dumpingowych (Dz. U. Nr 157, poz. 1028) oraz Kodeks postępowania administracyjnego nie przewidują trybu postępowania zmierzającego do ponownego rozpatrzenia wniosku o wszczęcie postępowania antydumpingowego. W związku z powyższym Minister Gospodarki traktuje wniesiony wniosek jako wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Strona postępowania KHIMVOLOKNO podała w wątpliwość przestrzeżenie przez Ministra Gospodarki trybu postępowania przewidzianego w ustawie z dnia 11 grudnia 1997 r. o ochronie przed przywozem na polski obszar celny towarów po cenach dumpingowych, przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego oraz Porozumienia Światowej Organizacji Handlu w sprawie stosowania artykułu VI Układu

ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Porozumienia WTO). Prawa wynikające z Porozumienia WTO w sprawie stosowania artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 przysługują wyłącznie krajom będącym członkami Światowej Organizacji Handlu. Również art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 11 grudnia 1997 r. o ochronie przed przywozem na polski obszar celny towarów po cenach dumpingowych ma zastosowanie tylko do krajów członkowskich WTO, ponieważ wymogi tego porozumienia są wiążące jedynie dla tych krajów. Republika Białoruś nie jest członkiem tej organizacji, w związku z czym zarzuty KHIMVOLOKNO dotyczące niestosowania procedur antydumpingowych obowiązujących w WTO uznano za bezzasadne.

Wnioskodawca odrzucił jako bezzasadne traktowanie Republiki Białoruś jako kraju o gospodarce nierynkowej. W toku postępowania jednak zebrano materiał dowodowy, na podstawie którego uznano Republikę Białoruś za kraj o gospodarce nierynkowej, analizując następujące czynniki:

- swobodę tworzenia cen, kosztów i nakładów,
- reakcję kosztów i cen na sygnały rynkowe czy też na sugestie rządowe,
- zgodność systemu księgowości z międzynarodowymi standardami dotyczącymi rachunkowości,
- wpływ rynku finansowego na kurs wymiany walut,
- swobodę w przyjmowaniu i zwalnianiu pracowników oraz ustalaniu pensji,
- swobodę w ustalaniu cen eksportowych.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy podniesiono kwestię niedotrzymania terminu zakończenia postępowania. Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 11 grudnia 1997 r. o ochronie przed przywozem na polski obszar celny towarów po cenach dumpingowych postępowanie powinno być zakończone przed upływem 12 miesięcy, a w „wyjątkowych sytuacjach” nie później niż w terminie 18 miesięcy od dnia wszczęcia postępowania. Z uwagi na trudności w uzyskaniu zgody na współpracę kraju trzeciego o gospodarce rynkowej oraz po uzyskaniu takiej zgody, ze względu na wydłużony czas oczekiwania na niezbędne informacje z tego kraju, postępowanie zakończono po upływie 14 miesięcy, co zgodne jest z dyspozycją art. 32 ust. 1 ww. ustawy, zważywszy na wyjątkowy tryb ustalania wartości normalnej.